

Отже, особливості укладення трудового договору між вказаними сторонами по суті має свою специфіку, яка потребує свого опрацювання і дослідження, з метою вироблення механізму не допущення порушень прав розглянутих сторін.

Список використаних джерел:

1. Кодекс законів про працю України: від 10.12.1971 № 322- VIII.
2. Форма трудового між працівником і фізичною особою, яка використовує найману працю: наказ Міністерства праці та соціальної політики України від 08.06.2011 № 260.
4. Оформлення трудових відносин з фізичною особою-підприємцем. URL: <https://hrliga.com/index.php?module=news&op=view&id=19198> (дата звернення: 29.11.2019).
5. Про порядок повідомлення Державній фіскальній службі та її територіальним органам про прийняття працівника на роботу: постанова Кабінету Міністрів України від 17.06.2015 № 413.
6. Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування: Закон України від 08.07.2010 № 2464-VI.
7. Щодо прийняття працівника на роботу: лист Міністерства соціальної політики України від 10.08.2015 № 1038/13/84-15. URL: <https://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення: 29.11.2019).
8. Інструкція про порядок ведення трудових книжок працівників: наказ Міністерства праці України, Міністерства юстиції України, Міністерства соціального захисту населення України від 29.07.1993 № 58, який зареєстрований в Міністерстві юстиції України 17.08.1993 за № 110.

ГРОМАДЯНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО І ЗМІ – ВЗАЄМНИЙ ВПЛИВ

Редькін В. В., старший викладач кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ

Будь-яка нормальна людина спілкується з навколишнім світом. Незважаючи на, здавалося б, безмежність можливостей, людина все ж є невеликою часткою «сконструйованого системного обміну із зовнішнім середовищем: прийом й переробка інформації здійснюються нею в точній відповідності з особливими властивостями її психіки. Один і той же факт описується й оцінюється різними людьми по-різному». Кожна індивідуальна картина світу об'єднується надалі зі схожими, потім менш схожими, – в результаті всі уявлення людей про навколишній світ, правила існування в ньому, реакції та переконання і т. ін. формують масову свідомість.

Суспільство здебільшого набирає рис постіндустріального, інформаційного, а оскільки історія людства, крім всього іншого, є історією боротьби за владу, панування, то в контексті нинішньої ситуації влада опиняється в руках тих, хто має доступ до інформації, ідентифікації внутрішнього світу людини й змістових картин. До такої думки схильний Е. Тоффлер та деякі інші науковці, а той факт, що «за будь-якого політичного перевороту новий режим захоплює перш за все не королівський палац й не

індустріальний центр, а засоби інформації» свідчить, як вважає Г.Енценсбергер, про дедалі зростаюче в наші дні значення індустрії засобів впливу на свідомість[1].

В процесі функціонування засоби масової інформації здійснюють двобічний зв'язок між комунікатором та реципієнтом (тим, хто сприймає інформацію), відбувається своєрідне спілкування – не особисте, а за допомогою масових форм зв'язку. Зрозуміло, що діяльність ЗМІ має важливі суспільно-політичні наслідки, оскільки характер масової інформації, адресований аудиторії, визначає значною мірою її ставлення до дійсності і напрям соціальних акцій. Тому ЗМІ не лише виконують інформативну функцію (хоча вона має бути основною), але пропагують ідеї, погляди, вчення, політичні програми і беруть, таким чином, участь у соціальному управлінні. Шляхом формування громадської думки, вироблення певних установок, вони спонукають людину до тих чи інших вчинків[2].

В процесі динамічної взаємодії та різноплановості й багатоповторюваності цієї взаємодії людина втрачає можливість (та й потребу) бути безпосереднім свідком, учасником всіх зрушень, тому більшість індивідів отримують найнеобхідніші відомості для орієнтації у повсякденному житті зі ЗМІ. Різноманітні знання світоглядного й ідеологічного характеру цілком задовольняють «інформаційний голод».

Тому не дивно є думка про те, що ЗМІ здійснюють вплив на суспільство, його розвиток. Особливістю масово-інформаційних процесів останнього часу є їхня «демасифікація» – можливість вибору для індивіда тієї інформації, яку він сам хоче отримати, а не яку йому нав'язують ззовні, хоча це й пов'язано з певними труднощами технічного й політичного плану. Демократичне суспільство, якщо воно хоче залишитися саме таким, змушене балансувати між двома (як мінімум) крайнощами: з одного боку, без свободи слова не має демократії, з іншого – існує небезпека використання свободи слова для маніпулювання масовою свідомістю, – що є досить актуальною темою для будь-якого суспільства.

З точки зору соціальної науки маніпулювання – це система засобів ідеологічного й соціально-політичного впливу з метою зміни мислення й поведінки людей всупереч їх інтересами. При цьому люди часто не усвідомлюють, що їх світогляд, потреби, інтереси та в цілому спосіб життя багато в чому залежать від тих, хто ними маніпулює. Виходячи з цього визначення, можемо виділити два основних види маніпуляції: оперативну маніпуляцію свідомістю й поведінкою людей та стратегічну маніпуляцію.

Оперативна (або ситуаційна) маніпуляція полягає в тому, що, використовуючи вже наявні в свідомості людей цінності, потреби, стереотипи, звички, маніпулятор змушує їх сприймати ту або іншу соціальну інформацію так, як йому вигідно, й спрямовує їхні соціально значущі дії у потрібне для себе русло. Широкі маси людей діють так, як це спланував маніпулятор: голосують чи не голосують, мітингують, створюють хаос або, навпаки, дотримуються порядку й демонструють велику організованість.

Стратегічна маніпуляція полягає в тому, що на протязі багатьох років в свідомості людей формуються ті цінності, потреби, ідеї, стереотипи, звички, які

й самі по собі сприяють підтримці стабільності вигідного маніпуляторів політичного й економічного ладу й можуть бути використані в оперативній маніпуляції, якщо з'явиться така потреба.

У будь-якому разі влада пов'язана з інформацією і спирається на неї, отже якість цієї інформації та її доступність здійснює суттєвий вплив на характер системи володарювання.

Список використаних джерел:

1. Тоффлер Э. Метаморфозы власти. Москва: Издательство АСТ, 2001. 669 с.
2. Роль засобів масової інформації в процесі демократичного розвитку суспільства: Автореф. дис... канд. політ. наук: 23.00.02 / А.Г. Костирев ; Київ. нац. ун-т ім. Т.Шевченка. Київ, 2003. 17 с.

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ІНОЗЕМЦІВ В УКРАЇНІ

Савчук А. І., здобувач ступеня вищої освіти бакалавра 2 курсу Навчально-наукового інституту №3, Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент **Хальота А. І.**

Інтеграція України в низку міжнародних організацій, збільшення інтенсивності зовнішніх відносин за участю українців та іноземних громадян потребують адаптації національного законодавства до міжнародних норм і перегляду найбільш важливих питань, що стосуються правового статусу іноземців. В законодавстві України наявні певні прогалини щодо врегулювання питань правового статусу різних категорій іноземців в Україні, що негативно позначається на правозастосовній діяльності й зумовлює актуальність аналізу зазначеної проблеми та мету цієї статті.

У Законі України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» визначено, що правовий статус іноземців залежить від мети їх перебування в Україні. У ст. 26 Конституції України й у ч. 1 ст. 3 Закону України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» передбачено, що іноземці та особи без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах, користуються тими самими правами і свободами, а також несуть такі самі обов'язки, як і громадяни України, за винятками, встановленими Конституцією, законами чи міжнародними договорами України.[1] До винятків, наприклад, належить право на безоплатну вищу освіту, яку можуть отримати лише громадяни України або право на соціальний захист. Також лише громадяни України мають певні політичні права та соціальні гарантії.

Іноземці та особи без громадянства мають рівні з громадянами України права і обов'язки в трудових відносинах, а іноземці та особи без громадянства, які постійно проживають в Україні, а також яким надано статус біженця в Україні, мають право працювати на підприємствах, в установах і організаціях або займатися іншою трудовою діяльністю на підставах і в порядку,